aga teised tema ealised külapoisid olid ropud ja üleanetud, kes wõõrast pilkasid ja hirwitasid, kui keegi juhtus külast läbi minema, ja wiskasid ka waheset kiwidega järele. Wanemad olid rõõmsad, kui nägid, et nende lapsed nii terawad; aga et see rumal ja kõige sääduse wastu oli, ei tulnud nende meelegi. Nii kui wanemad ees, nenda lapsed taga järele, juba mitu põlwe kaswatud, kes üheskki häädusest ei täädnud.

Lahke olla on kerge asi ja ei maksa midagi waewa, waid teeb teised inimesed omale sõbraks. — Roppust ja rumalust ei armasta keegi haritud inime, waid hoiab ennast eemale. Olgu tema muidu kui tark ja rikas, siiski jääb üks halp ja narr inime maa päale, kui ta seda sallib.

Sagedaste juhtus, et ka suurtsugu rahwast ja waesed inimesed külast läbi käisid ehk sõitsid, jooksid külapoisid järele ja tegid mõnda rumalust, ja said ka mõne korra pükši mõõda; aga igakord, kui Hans seda nägi, siis keelis tema teisi ja sai selle eest wõõraste käest kiitust ja oma külapoiste käest mullatükidega wastu pääd, et nendega ühes, nende rumaluse nõuus ei olnud. Ema maanitses teda alati ja ütles: „Würstid ja kuningad teretawad oma alamaid lahke meele ja südamega, miks pärast ei peaks siis teine taluinime mite teist teretama?“

Nüüd oli Hans 16 aastad wanaks saanud, kes emale iga pääw kõige tõõ juures abiks oli ja tema elukorda kergitas, kuida ühe armsa lapse kord ja kohus peab olema.

Ühel pääwal istus Hans teiste poistega kõrtsi ulu all, kust suur maantee mööda käis. Sääl tuli üks wana saks kõndides mööda teed ja tahtis kirikumõisa poole minna. Üks joobnud mees astus teiste seast wälja, läks saksa wastu, hakkas tema ümbert kinni ja tahtis temaga tantsida, ja kui saks ei tahtnud, siis wandus ja sõimas mees teda häbemata wiisil, mis üle teised kõik rõõmustasid ja naersid; aga kui Hans seda nägi, et saksale liiga tehti, kargas ta temale appi, wiskas joobnud mehe kõrwale ja päästis nenda wana